

“Gennem tusinder af år har nomadegrupper holdt mynderacen Azawakh som jagt- og vagthund.

Med sin udpræget slanke og elegante bygning udstråler en azawakh stor fornemhed.

Azawakh

– NOMADERNES URHUND

Mynderacen azawakh er en ældgammel race, som stadig holdes af afrikanske nomader. Der findes ganske få eksemplarer i Danmark. Disse fungerer som familiehunde og bruges bl.a. til lure coursing og udstilling

■ TEKST: INEX BLIX (PUBLICERET I NKK 2012) – OVERSAT FRA NORSK AF ANNE-MARIE WALEUE
FOTO: INEX BLIX, KENNEL EL-ADINI, OG ANNE-MARIE WALEUE, KENNEL VENGES

FAKTA OM AZAWAKH

■ TEMPERAMENT

Vågen, opmærksom, med et "fjernt blik". Den er reserveret over for fremmede og kan undertiden have et præg af vildskab, men den opfører sig blidt og hengivent over for dem, den vælger at knytte sig til.

■ BEHOV

Masser af motion og masser af selskab.

■ STØRRELSE

Skulderhøjde for hanner 64-74 cm

– for tæver 60-70 cm.

Vægt for hanner ca. 20-25 kg

– for tæver ca. 15-20 kg.

■ PELS

Glat og fint hårlag.

På bugen næsten eller helt hårløs.

■ FARVER

Fauve (fawn). Aftegninger må kun findes på benene. Alle nuancer er tilladt, fra lys sandfarvet til mørk fauve. Sort maske og blis kan forekomme. Pelsen har hvid brystplet og hvid halespids. Obligatorisk er hvide sokker på alle fire ben, i det mindste spor af hvidt på poterne. Sort brindling i pelsen tolereres.

Azawakhen er en urhund med oprindelse i de barske steppe- og ørkenområder i Sahel i Vest-afrika, nærmere bestemt Mali, Niger og Burkina Faso. Racens navn stammer fra et geografisk område i Sahel, Azawakh-dalen. Af de lokale kaldes racen "idi" eller "oska". Gennem tusinder af år, og fortsat i dag, har nomadegrupper holdt denne mynderace som jagt- og vagthund.

Azawakhen bliver gerne betragtet som tuaregernes hund, men bliver også holdt af andre nomadegrupper, som fula, pelluh og bella. Tuaregerne (det blå folk) har været dominerende i Sahel mest på grund af, at det var dem, der kontrollerede handelsvejene mellem Afrika og Arabien. Nomaderne i Sahel har traditionelt ernæret sig ved kvægdrift, og azawakhen har haft en vigtig funktion som vagthund, hvis opgave har været at beskytte lejrens kvæg og folk mod ubudne gæster. Den har også været brugt til jagt, særlig hetzjagt på gazeller.

Nomadere i Sahel holder stadig azawakh som vagthund, men deres fremtid er desværre truet af stadige konflikter mellem folkegrupper og ændringer i levevis og religion hos nomaderne.

SLÆGTSKAB OG OPRINDELSE

Selektiv avl, som vi kender den i den vestlige verden, eksisterer ikke hos nomaderne. Normalt har hver nomadegruppe kun én tæve, men flere hanhunde. Alfahannen, som typisk er den mentalt og fysisk stærkeste han, er den, som parrer sig med tæven. Hvalpene, som skal leve, bliver valgt ud efter kriterier knyttet til funktion.

Azawakhen betragtes som en af de mest oprindelige hunde, og nomadernes fokus på funktion har bidraget til, at azawakhen har opretholdt sine oprindelige egenskaber gennem tusindvis af år. Nyere studier har bidraget til viden om azawakhens oprindelse og dens slægtskab med andre hunderacer. Trods racens lighed i udseende med andre mynderacer viser genetiske studier, at slægtskabet med andre mynder er nok så fjernt. Den antages at have slægtskab med afrikanske præriehunde og for at være beslægtet med sloughien. Azawakhen regnes for at stamme direkte fra oprindelige hunde og har en sjælden genetisk variation, man kun finder i sloughi, nogle sjældne japanske hunde og ellers hos ræve, sjakaler og italienske ulve. Dette tyder på en tidlig differentiering fra ulven, og at slægtskabet til vilde hunde er beholdt i større grad end hos mange andre racer.

UD AF AFRIKA

De første azawakher blev importeret til Europa (Frankrig) i 1968. Omtrent samtidig blev hunden Gao, som man finder i stamtavlen til de fleste azawakher i Europa, importeret til det davæ-

Foto: Gudrun Blix

rende Jugoslavien. Til at begynde med blev racen i Europa betragtet som en type sloughi, og den gik under navnet ”Tuareg sloughi”. I 1981 blev azawakh anerkendt som race og fik sin egen FCI-standard.

Organisationen ”Association Burkinabé Idi du Sahel” (A.B.I.S.) arbejder i dag aktivt for at bevare racen i Sahel. A.B.I.S. bringer med jævne mellemrum ved sine

ekspeditioner azawakher fra oprindelsesområdet til Europa for at supplere genpuljen.

Der findes ca. otte azawakher i Danmark lige i øjeblikket. De holdes som familiehunde og bliver, som alle andre mynder, brugt til lure coursing (en slags jagt på en kunstig hare) og selvfølgelig til udstilling.

AZAWAKHENS UDSEENDE

Azawakhen er slank og langbenet, og dens udseende vidner om evne til ekstrem styrke og fart som er nødvendig i hetzjagt over lange afstande. Azawakhen er højere end den er lang, og muskulatur og benstruktur er godt synlig under den tætsiddende hud, som er dækket af kort glat pels. Den giver et indtryk af at være

“ **HURTIG NOK TIL AT FANGE EN GAZELLE ELLER HARE, MODIG NOK TIL AT SKRÆMME STORE ROVDYR, UTRÆTTELIG SOM EN KAMEL OG SMUK SOM EN ARABISK HEST.** ”

en stolt hund. Nakken er lang, hovedet holdes højt, og halen bæres stolt. Azawakhen har karakteristiske luftige bevægelser. Den har et finmejslet hoved med flad skalle som ikke må være for smal. Stoppet er ubetydeligt. Ørerne er højt ansat, meget tynde og hængende fladt – de er bevægelige og reflekterer hundens årvågenhed. Racen har rette ben med lige vinkler. FCI-standarder er streng

med hensyn til hvilke farver der er tilladt; rød, fawn til sandfarvet og med brindles variationer på disse farver, den skal have hvide aftegninger på alle fire ben samt haletippen. I Sahel-området findes derimod azawakher i næsten alle slags farver og farvekombinationer. Racens farver diskuteres blandt raceentusiaster.

AT LEVE MED EN AZAWAKH

Azawakhen er udpræget kærlig og loyal over for sin familie, og den knytter tætte bånd til sin flok. Over for fremmede er den som regel distanceret og kan virke uinteressert eller utilnærmelig, men på dens egne præmisser kan den knytte relationer til mennesker uden for dens familie. På dette punkt er der mange variationer mellem individer.

Super hurtige og atletiske er nogle af nøgleordene for azawakhen.

Racen er, som nævnt, gennem tusinder af år avlet for at beskytte stammens kvæg og folk. Boende i en familie kommer dette til udtryk ved, at den vogter sit hjem og sine mennesker. Kommer der fremmede til en azawakhs hjem, vil den varsle det meget kraftigt. Hvis den bliver presset og ser det som nødvendigt, kan den handle for at beskytte sit territorium og sin ejer.

INTENSIV SOCIALISERING NØDVENDIG

Som hvalp og unghund bør azawakhen have intensiv socialisering for at få de bedste forudsætninger til at fungere optimalt i et samfund langt fra Sahel. Det, at racen til stadighed har sine oprindelige egenskaber intakt, har været ophav til myter om, at det er en aggressiv race. Denne myte er fjern fra virkeligheden. En azawakh er først og fremmest en fredelig hund – et særdeles behageligt og kærligt familiemedlem. Desuden går den som regel rigtig godt i spænd sammen med andre hunde, men den er ofte dominant og indtager gerne lederrollen i flokken. Den vil godt tage alle husdyr, som tilhører familien, men vil selvfølgelig jage naboens kat.

Azawakhen har brug for en god men bestemt ejer, som med tålmodighed og tryghed kan introducere den for nye steder, situationer, mennesker og dyr. Azawakh er en race for specielt interesserede, men med rigtig opdragelse og grundig socialisering fungerer den fint som familiehund og i samfundet i øvrigt.

LEVER FOR AT BEHAGE SIN EJER

En azawakh har potentiale til at blive meget lydige, da den lever for at behage sin ejer, og sammenlignet med de fleste andre mynderacer er det let at få den til at komme på indkald. Racen er intelligent, vågen og sensitiv og er vældig god til at læse menneskers signaler så vel som sindsstemninger. Den kan have glæde af agility, lydighedstræning og ikke mindst lure coursing. ■

Se mere på www.myndeklubben.dk

Årvågen og parat til at sætte af sted...

annonce